

Konkursbehandling, ikke kan udstede Arveaffald, da han ikke er mægtig og myndig til at raade over sin Formue, jfr. Fdg. 21de Mai 1845 § 14, og at han paadrager sig Strafansvar ved selv at tilegne sig Arven.

Det skal endnu bemærkes, at flere fremmede Lovgivninger i den omhandlede Henseende endog gaa videre end Forlaget, idet de opstille den Regel, at alt Skyldnerens senere Erhverv tilfalder Konkursboet, saa at dette altsaa ikke blot kan tilegne sig Arv, Gaver og desl., som tilfalder ham under Konkursen, men ogsaa, hvad han erhverver ved sit Arbejde, dog at der altid skal tilstaa ham det Fornødne til hans og Familjens Underholdning; jfr. saaledes den preussiske Konkursordnings § 1 og § 162, den norske Konkurslovs § 37, den østerrigiske Konkurslovs §§ 1 og 5. Derimod omfatter Konkursen efter den hannoveriske „bürgerliche Proceßordnung“ af 1850 § 619 kun den Formue, Skyldneren har ved Konkursens Udbrud, og som Grund herfor anføres den Betragtning, som ovenfor er imødegaaet.

Den i Forlagets § 3 indeholdte Regel, at Boet kun kan tiltræde den Skyldneren under Konkursen tilfaldne Arv, naar Arveboet behandles af Eksteretten, saaledes at Gjældsansvar undgaas; hviler dels paa den Betragtning, at et Konkursbo ikke bør underkastes den med Gjældsansvaret forbundne Risiko, dels paa, at det synes uretfærdigt, at den Afdødes Kreditorer, naar Arvingens Bo er under Konkursbehandling, skulle finde sig i, at Arven inddrages under Konkursboet, og at de derefter henvises til at melde sig i dette for at faa Betaling lige med Arvingens Kreditorer. Heraf vilde Følgen kunne blive, at de ikke fik fuld Betaling for deres Fordringer, skjøndt deres Skyldner ved sin Død var fuldkommen solvent. Dette Resultat kan imidlertid neppe undgaas efter den gjældende Ret, som ikke hjemler Arveladerens Kreditorer nogen fortrinlig Ret til fremfor Arvingernes Kreditorer at erholde Fyldestgjørelse af Arveladerens Formue. Paragrafens Slutningsbestemmelse, hvorefter Boet kun kan tilegne sig, hvad Skyldneren under Konkursen erhverver ved Egtteskab, imod at overtage den Gjæld, Fallentens Egtteskælle ved Egtteskabets Ind-

gaælse maatte have, er grundet i Billighedshensyn overfor den paagjældende Egtteskællens Kreditorer. Fra et strengt retligt Synspunkt kan det vistnok gjøres gjældende, at ligesom personlige Kreditorer overhovedet ere udsatte for, at Skyldneren ved Afhændelse eller andre Formuedispositioner berøver dem Midlerne til deres Fyldestgjørelse, saaledes maa de ogsaa være underkastede de Formuen vedkommende Konsekvenser af det af Skyldneren indgaaede Egtteskab, og det er fremdeles utvivlsomt, at Fordringshaverne maa finde sig i, at den anden Egtteskællens Kreditorer gjøre Eksekution i det hele Fællessbo. I den norske Konkurslov er derfor Erhvervelser ved Egtteskab stilledes aldeles ved Siden af andre Erhvervelser. Man har imidlertid fundet, at Konsekvensen af det strengt retlige Synspunkt fremtræder med en særlig stødende Karakter, hvor den ene Egtteskælle ved Egtteskabets Indgaaelse er undergivet Konkursforfølgning. At den anden Egtteskællens Kreditorer i saadant Fald skulde finde sig i, at deres maasse fuldkommen solvente Skyldners Formue gik ind i Konkursboet for at anvendes til Dækning af Fallentens Kreditorer, vilde være saameget haardere, som de ikke selv kunne melde sig i Konkursboet og kræve Betaling lige med dets Kreditorer. Det er forøvrigt indlysende, at en Erhvervelse for Konkursboet ad denne Vej kun vil indtræde rent undtagelsesvis, idet der i Regelen, forinden en Fallent indgaaer Egtteskab, af Paagjældende vil være truffet de fornødne Skridt til at udelukke det lovbestemte Formuefællesskabs Virkning i saa Henseende.

Med Hensyn til Forlagets § 5 skal endnu bemærkes, at der i denne Paragraf sigtes ikke blot til, hvad Skyldneren erhverver ved sin egen Virksomhed i disse Ords bogstavelige Forstand, men i det Hele til, hvad han indvinder ved en hvilken som helst af Boet uafhængig økonomisk Virksomhed, saasom ved at begynde en ny Næringsvei eller desl. Det er forøvrigt en Selvfølge, at de heromhandlede Erhvervelser, som saaledes ikke af sig selv falde ind under Konkursboet, heller ikke ved en Konstitutionsregistrering kunne inddrages i dette. Her bliver netop den Betragtning afgjørende, at de Kreditorer, hvis Fordringer ere yngre end Konkursen, ogsaa have Ret til at holde